

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1981-1982

Nr. 3

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

9 MAART 1982

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid	41
K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve Gemeenschapsminister van cultuur	42
M. Galle, Gemeenschapsminister van ondergeschikte besturen en gesubsidieerde werken	46
H. Schiltz, Gemeenschapsminister van financiën en begroting	48
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud	48
J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting	51
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs	52
B. Vraag waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
R. De Wulf, Gemeenschapsminister van gezondheidsbeleid	54
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur	54
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud	57
III. VRAAG WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
M. Galle, Gemeenschapsminister van ondergeschikte besturen en gesubsidieerde werken	57

1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)

G. GEENS

VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

**Vraag nr. 11
van 2 februari 1982
van de heer E. COOREMAN**

Industrieterrein te Zele — Tussenkost vanwege de overheid

Mag ik van de geachte Minister vernemen:

1. hoeveel tussenkost er geweest is voor de ontelingen, aanleg en infrastructuur van het industrieterrein te Zele tot 31 december 1980 en hoeveel in 1981;
2. hoeveel rentetolagen werden verleend aan bedrijven gevestigd op het industrieterrein te Zele sinds het begin tot 31 december 1980, hoeveel in 1981.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid volgende gegevens te verstrekken aangaande de tussenkost van de Overheid op het industrieterrein van nationaal belang te Zele:

1. De som uitgekeerd door het departement van Openbare Werken voor de aanleg van wegen en riolering, de watervoorziening en de openbare verlichting bedraagt, vanaf het ontstaan van het industrieterrein tot heden, 85,1 miljoen BF. Tijdens 1981 werden geen toelagen voor infrastructuurwerken op dit industrieterrein verleend.
2. Voor de bedrijven gelegen op dit industrieterrein bedraagt de kostprijs voor de Staat als gevolg van de subsidiëring in het kader van de economische expansiewetgeving tot 1980, 150,3 miljoen BF. Voor het jaar 1981 zijn er nog geen cijfers beschikbaar.

**Vraag nr. 12
van 11 februari 1982
van de heer J. VALKENIERS**

Vlaamse bedrijven die afhangen van Waalse Streek-economie

Intermills Huizingen ging **overkop** omdat Waalse Streek-economie niet bereid was zijn Vlaamse in die sector winstmakende bedrijven mee in het **onderhandelingspakket** te werpen.

Ook was er in het verleden een gebrek aan investeringen in deze firma vanwege Waalse Streek-economie. Vlaamse Streek-economie was in die omstandigheden, na een studie door 'n aangesteld deskundige, niet bereid nog over de brug te komen met nieuw kapitaal.

De vraag dient dan ook gesteld of het wel opportuun is dat Vlaamse bedrijven afhangen van Waalse Streek-economie daar het toch duidelijk is dat Vlaamse vestigingen steeds zullen geofferd worden voor Waalse?

Antwoord

Het grensoverschrijdend karakter van de open economie die onze Westerse landen kenmerkt, kan zeker niet genegeerd worden.

In dergelijke economie is de keuze van de vestigingsplaats van een onderneming dan ook afhankelijk van vele facetten, gebonden aan de strategie van de onderneming zelf of de groep waartoe zij behoort.

Hetzelfde geldt voor het al dan niet nemen van een participatie, voor het al dan niet verkopen van een participatie.

Dit geldt in dezelfde mate voor de overheid als aandeelhouder als voor de privé aandeelhouders.

Hierop ingrijpen behoort naar mijn mening niet tot de opdracht van de overheid.

Wel dient de specifiek regionale gerichtheid van het economisch beleid uitgaande van de gewesten blemtoond.

Het is in het kader van deze context dat de Vlaamse Executieve gepoogd heeft, in het concrete geval van INTERMILLS-Huizingen, een herstructurering door te voeren met integratie in een ruimer geheel zowel wat de bevoorrading als wat de commercialisatie betreft.

Dit bleek inderdaad vruchteloos.

**Vraag nr. 14
van 12 februari 1982
van de heer J. VALKENIERS**

Veroordeelde bedrijven — Overheidsparticipatie

Het VBO vraagt in zijn december 81-memorandum aan de regering de overheidsinmenging op economisch gebied te beperken, ten einde de overheidsuitgaven te drukken.

Een voorbeeld waar dat zou kunnen gebeuren is de papierindustrie, waaruit vorig jaar bekend geraakte dat de overheid daar een meerderheidsparticipatie nam (Baladex), terwijl het bedrijf toch over kop ging.

Wanneer zullen dezelfde overheidsparticipaties ongedaan gemaakt worden?

Wanneer zal de overheid dergelijke discriminerende valse-concurrentieverwekkende subsidies aan veroordeelde bedrijven opschorten?

Antwoord

De beslissing tot overheidsparticipatie in BALADEX werd genomen in het kader van de autonome beslissingsbevoegdheid van de Waalse Gewestexecutieve.

Wat het beleid dienaangaande van de Vlaamse Executieve betreft, verwijs ik u naar de in de Vlaamse Raad goedgekeurde beleidsverklaring.

Vraag nr. 15
van 15 februari 1982
van de heer A. BOURGEOIS

Nieuwbouw, verbouwing of aankoop van een woning
 — *Rentesubsidie op leningen*

Sinds enige tijd is het besluit van 10.3.81 van toepassing tot het toekennen van een rentesubsidie van ten hoogste 5 % of 6% als tussenkomst in de last van de hypothecaire leningen, die aangegaan werden na 3 1.12.80 met het oog op de nieuwbouw, de verbouwing of de aankoop van een woning of appartement.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister volgende inlichtingen over de toepassing van dit reglement.

1. Welke kredieten zijn voorzien voor de toepassing in 1981?
2. Hoeveel aanvragen voor het bekomen van de rentetoeelage werden er tot en met december 1981 ingediend in elk van de categoriën nieuwbouw, verbouwing en aankoop, zo mogelijk met opgave per maand.
3. In hoeveel gevallen werd reeds een beslissing genomen in gunstige of ongunstige zin, zo mogelijk met opgave van het aantal per maand.
4. In hoeveel gevallen werd 6 %, 5 % of ander percentage toegekend?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat op 31 december 1981 5.966 aanvragen werden ingediend met het oog op het bekomen van de tussenkomst in de leningslast. De ter zake gevraagde uitsplitsing is niet beschikbaar.

Einde februari 1982 werden 2.715 tussenkomsten toegezegd en 215 geweigerd. Onderverdeeld naar nieuwbouw, aankoop en verbouwing bedragen de toezeggingen respectievelijk 2.342, 13 en 360.

In 15 gevallen werd een tussenkomst van 6 % toegekend, in 1.427 gevallen een tussenkomst van 5 % en in 1.273 gevallen een tussenkomst van minder dan 5 %.

Voor het stelsel van de rentetoeelagen werd op de gewestelijke begroting van 1981 een krediet vastgelegd van 1.050.000.000 F. Daarbij moet evenwel nog het nationaal aandeel in de tussenkomst geteld worden (twee vijfden van de totale tussenkomst).

Vraag nr. 17
van 18 februari 1982
van de heer A. DE BEUL

Verkoop van apparaten — Nederlandstalige toelichting

In de handel zijn tal van (soms zeer ingewikkelde) apparaten te koop, waarbij een folder is gevoegd met technische uitleg over de werking ervan.

Veelal zijn deze folders in het Frans, Engels of Duits gesteld.

Meent de geachte Minister niet dat het gewenst zou zijn de handelsfirma's te verplichten dergelijke folders in het Nederlands te stellen, zeker wanneer de waarde van het apparaat gelijk is aan of hoger ligt dan 1.000 F.

Antwoord

Het taalgebruik in folders die toelichting verschaffen over de werking van apparaten komt in het Vlaamse land inderdaad niet steeds tegemoet aan de wensen en behoeften van de consument.

Krachtens artikel 59bis, 93, 3°, van de Grondwet blijft de bevoegdheid van de Vlaamse Raad ten aanzien van het taalgebruik evenwel beperkt tot de door de wet en de verordeningen voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen.

Zelfs op grond van een ruime interpretatie van deze bepaling kan niet het besluit getrokken worden dat de Vlaamse Raad taalregelend kan optreden voor bovenvermelde aangelegenheden.

K. POMA
VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 4
van 13 januari 1982
van de heer J. VALKENIERS

Vlaams literatuurprijs — Laureaten

Kees Fens heeft geen Noordnederlandse laureaat, bij welke Vlaamse literatuurprijs ook, kunnen ontdekken (een G. Bomans ware daar b.v. zeker voor in aanmerking gekomen).

De reglementen van sommige Noordnederlandse prijzen zijn kennelijk ruimer. De Constantijn Huygensprijs, die als hoog geldt, is o.m. toegekend aan Willem Elsschot, Jan Van Nijlen, Boon, Gilliams, Claus... Boon kreeg in 1972 ook de prozaprijs van de stad Amsterdam. De Jan Campertprijs, poëzieprijs van de gemeente Den Haag, ging naar Paul Snoek, Albert Bontridder, Ternath, Eddy Van Vliet en Roland Jooris.

Heeft Vlaanderen op dat gebied niet iets goed te maken?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat volgens het decreet van 19 juni 1973 voor de gewone staatsprijzen alleen Belgische auteurs in aanmerking komen.

Sinds 1982 bestaat eveneens een Driejaarlijkse Staatsprijs voor de vertaling van Nederlandse Letterkunde die voor het eerst in 1983 zal kunnen toegekend worden en waarvoor buitenlanders in aanmerking kunnen komen.

Wat de overige prijzen betreft die door de provincies, steden, gemeenten of privé instanties worden toegekend, blijkt dat deze conform de respectieve regle-

menten, uitsluitend aan Belgische auteurs worden verleend.

Vraag nr. 5
van 13 januari 1982
van de heer J. VALKENIERS

Itterbeek-dorp — Bescherming

Graag vernam ik hoever het staat met het voorontwerp van de bescherming van Itterbeek-dorp (Dilbeek).

Werd het actiecomité „ Dorpscollege — Itterbeek-dorp” reeds ontvangen door de Provinciale Commissie voor Landschappen en Monumenten, waar om een onderhoud werd verzocht?

Antwoord

Het ontwerp van lijst tot bescherming van het dorp Itterbeek werd in september 1981 aan mijn geachte voorgangster voor beslissing overgemaakt. Aangezien door haar geen beslissing werd genomen heb ik mijn diensten opdracht gegeven het ontwerp aan te passen aan de nieuwe toestand.

Een verzoek vanwege het actiecomité „ Dorpscollege — Itterbeek-dorp” werd niet aan mijn diensten overgemaakt. Voor zover mij bekend werd het dorpscollege niet ontvangen door de Provinciale Commissie voor Monumenten en Landschappen.

Vraag nr. 6
van 13 januari 1982
van de heer W. JORISSEN

Mechelen — Bescherming van waardevolle gebouwen

Mechelen telt verscheidene honderden gebouwen die zeker verdienen beschermd te worden.

Wanneer we bedenken dat een stadje als Rust am Neusiedlersee (in Oostenrijk) of een historische stad als Toledo, binnen de muren, volledig is beschermd, dat een met Mechelen vergelijkbare stad in grootte en qua inwonerstal, nl. Maastricht, veertienhonderd beschermde panden telt, een stad als Amsterdam meer dan achtduizend en dat in Groot-Britannië honderdduizenden waardevolle gebouwen worden beschermd, dan staan de historisch waardevolle gebouwen te Mechelen er vrij weerloos tegen de stelselmatische afbraakwil, die de jongste jaren in deze stad heeft gewoed en die blijft doorwoeden.

Naar we vernamen zou de Rijksdienst voor Monumenten en Landschapszorg een paar maanden terug nog eens een lijst opgemaakt hebben van 122 gebouwen die alleszins dienden beschermd te worden.

Kan de geachte Minister me medelen of het juist is dat het Mechels stadsbestuur druk zou uitoefenen om deze bijlange nog te minimale bijkomende lijst van de te beschermen monumenten te herleiden tot goed één vierde: nl. 34?

Kan hij me laten weten hoeveel beschermde monumenten Mechelen thans telt? En me die lijst laten toesturen?

Kan hij me anderzijds laten weten of hij de nieuwe voorgestelde lijst, zoals opgemaakt door de Rijksdienst voor Monumenten en Landschapszorg (en die ik zo nodig ter beschikking houd), zal aanvaarden en voor deze 122 monumenten de beschermingsprocedure zal laten inzetten?

Antwoord

Ter beantwoording van de vraag nr. 6 van 13 januari 1982 kan ik het geachte lid mededelen dat ik mijn diensten opdracht gegeven heb een studie te maken van alle voor bescherming vatbare monumenten te Mechelen. De volledige bescherming van het bouwkundig erfgoed zal eind 1982 gepubliceerd worden.

Aangezien de bescherming van de monumenten volgens een vrij zware procedure verloopt wordt er naar gestreefd de beschermingen door te voeren met overzichtelijke lijsten van 30 tot 40 monumenten.

In uitvoering van deze optie werd inderdaad een eerste lijst van 34 monumenten opgemaakt. Het feit dat deze lijst door mijn diensten werd opgemaakt in overleg met het betrokken Stadsbestuur betekent evenwel niet dat er vanwege de stad druk zou zijn uitgeoefend om het bij deze eerste lijst te houden. De overige lijsten zijn in voorbereiding en zullen zo spoedig mogelijk worden onderworpen aan een openbaar onderzoek. De volledige lijst van de tot nog toe beschermde monumenten zal rechtstreeks aan het geachte lid worden overgemaakt.

Vraag nr. 7
van 13 januari 1982
van de heer W. JORISSEN

„Suikerhuis ” te Mechelen — Restauratie

Naar verluidt zou het „Suikerhuis” op de Grote Markt 39 te Mechelen, sinds enige tijd een beschermd gebouw, worden afgebroken om het daarna terug op te bouwen.

Aan de ene kant kan ik de noodzaak van zulk duurdere operatie die de afbraak betekent niet aanvaarden, aan de andere kant zijn er in ons land weinig ingenieurs of architecten die ervaring hebben van accurate restauraties of die deze materie grondig hebben bestudeerd, zodat men zeker alle redenen heeft om afbraak tegen te gaan om het gebouw niet hopeeloos te laten verminken.

Er bestaan inderdaad voldoende technische methoden, om de architectonische substantie van dit object zonder afbraak te bestendigen. Deze methoden (bijvoorbeeld „ doublure” van het ruimtelijke vakwerk door een tweede vakwerk aan de binnenzijde van het gebouw) moeten geenszins ingewikkeld noch kostelijk zijn.

Het is onmogelijk, de belangrijkste dimensie van een historisch object, namelijk de tijd, te reconstrueren zoals deze tot uiting komt in een complex raster van verouderingssporen (partijen die uit hun pas- of loodlijn staan; vervormde elementen enz.).

Bestendigen en restaureren van de nog bestaande historische materie (die overigens in een nog betrekkelijk gezonde staat verkeert) en vervollediging van de

ontbrekende partijen (voornamelijk op de benedenverdieping) zal ongetwijfeld gevoelig voordeliger zijn dan het afbreken van alle aanwezige materie en de volledige reconstructie van gans het bouwvolume. Bijzonder in deze benarde crisistijd is deze wisseloplossing met zorg te overwegen.

Graag zou ik van de geachte Minister vernemen of dit dossier niet opnieuw ter studie zou kunnen worden genomen om alleszins de afbraak te verhinderen en alleen de restauratie toe te laten.

In verband met de restauratie zou ik van de geachte Minister eveneens antwoord willen krijgen op de volgende vragen.

1. Het gebouw heeft nergens blinde vensters gekend, zodat de huidige vullingen niet authentiek zijn.
2. De borstweringen onder de vensters waren oorspronkelijk met een guirlande (Zopf) in reliëfstud versierd.
3. Het ganse gebouw was gekaleid, onderscheidelijk gepleisterd op al zijn stenen onderdelen en geverfd in gedifferentieerde tinten.

Houden de thans bestaande plannen voor de restauratie rekening met deze drie elementen?

Anderzijds stelt zich het probleem van de gelijkvloerse gevelpartijen die de jongste eeuw werden verknoid. Hoe zal men hier restaureren?

1. Volgens de waarschijnlijkheid dat de nog bestaande gevelpartijen van de verdiepingen de logische voortzetting zijn van hetgeen ooit op de benedenverdieping heeft bestaan?
2. Op het historische afbeeldingsmateriaal, waarop dit huis voorkomt (foto's van omstreeks de jongste eeuwwende)?
3. Op mogelijke beschrijvingen en vermeldingen van vroegere datum?

Zal men anderzijds in al de gevelopeningen schrijnwerk naar oorspronkelijk model plaatsen? Worden de vensterramen opnieuw in kleurloos geblazen glas aangebracht? Komen er plooiluiken aan de vensters van de benedenverdieping?

Heeft men studie gemaakt van de oorspronkelijke gestalte van de dakpartij?

Aanvaardt men dat boven de travee van de oorspronkelijke deur een vrij brede dakkapel of resaliethconstructie aanwezig was, in voortzetting van de betrokken gevel en zijn architectonische gestalte? En wordt ook deze restauratie doorgevoerd?

Antwoord

Naar aanleiding van de vraag nr. 7 van 13 januari 1982 kan ik het geachte lid mededelen dat ik in principe gekant ben tegen elke reconstructie van monumenten.

Wat het door het geachte lid vermelde Suikerhuis betreft werd door specialisten van de Universiteit te Leuven een grondig onderzoek ondernomen. Hieruit is gebleken dat de huidige structuur bestaat uit los op elkaar gestapelde elementen onderhevig aan horizontale krachten. Een conservatie van de huidige toestand zou een zeer dure ingreep zijn en daarenboven een technisch onbevredigende oplossing blijven.

Daarom werd zowel om technische als economische redenen beslist dat het huis zou gedemonteerd worden en daarna geheermonteerd, wat een heel andere optie is dan afbraak gevolgd door reconstructie.

De verschillende arduinen onderdelen, die alle herbruikt worden, zullen worden vastgehouden door een betonstructuur bestaande uit ringbalken en de eiken roosterings. De onderdelen worden opgetrokken met een epoxy mortel.

Het gebouw heeft inderdaad in zijn vroegste toestand geen blinde vensters gekend. Deze worden in de huidige restauratie echter weerhouden omdat ze een eenduidige verstijving betekenen voor de stabiliteit van het geheel.

De gierlandes onder de vensters worden terug aangebracht. Daarna zal tot schildering worden overgegaan. De gelijkvloerse gevelpartij bestaat uit een doortrekken van de bestaande gevelordonnantie op de verdiepingen.

Vraag nr. 8 van 13 januari 1982 van de heer W. JORISSEN

Mechelen — Bescherming van waardevolle gebouwen

Te Mechelen worden jaar na jaar historisch waardevolle gebouwen afgebroken en vernield die in gelijk welke stad van Groot-Brittannië, van de Bondsrepubliek Duitsland of van Nederland zouden worden beschermd en met zorgen omringd.

Een gebouw dat thans onze bekommernis gaande maakt omdat men het dreigt te vernielen is een prachtig barokhuis in de Adegemstraat 85-87. Het is een klassiek gebouw met een benedenverdieping, een eerste verdieping en twee zolderverdiepingen (met drie zoldervensters in de voorgevel).

Het gebouw heeft een puntgevel, zonder voluten. Het behoort tot hetzelfde type als de twee grootste barokgevels (die aan Hansahuizen in Noord-Duitsland doen denken) in de Katelijnestraat, de nrs. 49 tot 55, als het pand nr. 7 op de Grote Markt en als een paar woningen in de Bafferstraat.

Men zou thans vinden dat de huizen Adegemstraat 85-87 te klein zouden zijn wat zonder meer een belachelijk argument is daar de twee woningen oorspronkelijk één huis vormden en het voldoende is om ze opnieuw samen te voegen om een ruime woning te hebben. Ondertussen volgt men voor dit gebouw een klassiek patroon dat vele afbraken voorafgaat.

De benedenverdieping wordt met hout dicht geslagen en men verhuurt die aan een maatschappij voor reclameborden. Zo zou later de afbraak van dit prachtige barokhuis minder zichtbaar zijn en dus minder opvallen.

De geachte Minister is de hoeder en de beschermer van het cultuurhistorisch gebouwenerfgoed van ons volk en van onze steden. Het voorwendsel dat de constructie zou zijn „vervallen” en het „behoud moeilijk zou zijn te verzekeren” zoals personen die afbraken gunstig gezind zijn voorwenden, is een la-

chertje. Ernstige ingenieurs en architecten verzekeren me het tegenovergestelde.

In een voorstel voorontwerp van te beschermen Mechelse monumenten, opgemaakt door de Rijksdienst voor Monumenten en Landschapszorg, was dit gebouw — en terecht — vermeld als te beschermen gebouw.

Kan de geachte Minister me laten weten of hij dit waardevol historisch gebouw aan de vernielzucht zal prijsgeven dan wel of hij dringend de beschermingsprocedure ervoor zal laten inzetten?

Antwoord

Naar aanleiding van de vraag nr. 8 van 13 januari 1982 kan ik het geacht lid mededelen dat het mijn bedoeling is zo spoedig mogelijk al de waardevolle gebouwen van Mechelen wettelijk te beschermen.

Het pand gelegen Adegemstraat 85-87 werd in dit raam onderzocht. Een grondig bouwfysisch onderzoek heeft aangetoond dat het gebouw in dergelijke mate is vervallen dat een vakkundige restauratie om technische redenen niet meer uitvoerbaar is. Een reconstructie met gebruikmaking van de waardevolle elementen is wegens hun verregaande verwerking eveneens onuitvoerbaar.

Aangezien het mijn principe is dat bij de bescherming van monumenten de voorrang dient verleend te worden aan werkelijke waardevolle monumenten, heb ik gemeend dit gebouw waarvan de waarde marginaal is, niet voor bescherming in aanmerking te nemen.

Vraag nr. 9 van 13 januari 1982 van de heer W. JORISSEN

„De Vijgenboom ” te Mechelen — Bescherming

„De Vijgenboom” in de Sint-Katelijnestraat 23 te Mechelen geldt niet alleen als het oudste houten huis van Mechelen (gebouwd omstreeks 1500). Het wordt ook beschouwd als een betrekkelijk volledig voorbeeld van een oud middeleeuws burgerhuis, het gaafste dat bewaard werd in heel de Nederlandse cultuuruimte.

In de 18e eeuw werd het huis gesplitst en is men het grootste gedeelte in de Sint-Katelijnestraat, „De Grote Vijgenboom” en het kleinste gedeelte in de zijstraat, de AB-straat nr. 1, „De Kleine Vijgenboom” gaan noemen.

Zowel voor Ir. Dr. E. Grabbe: *Der Flämische Holzbau*, als voor Ir. H. Sermeus en F. Janssen *„De houten huizen van Mechelen”*, als voor J. Grootaers *„Houten gevels van laatmiddeleeuwse huizen te Mechelen”* (licentiaatsthesis) lijkt het geen twijfel dat oorspronkelijk beide huizen één waren.

Zelfs thans nog wijzen talrijke sporen erop dat het kleinere huis op pand AB-straat 1 de verbouwde achterbouw is van het grote gebouw op pand Katelijnestraat 23.

In de mandelige muur tussen de nummers 1 en 3 in de AB-straat werd op 24 december 1981 een kraag-

steen gevonden waarvan het bovenste gedeelte nog gotisch is. Daaronder werd een console geplaatst in overgangsstijl renaissance-barok. Het gotische gedeelte van deze kraagsteen stemt overeen met andere gotische kraagstenen die in het pand AB-straat 1 werden gevonden en met soorgelijke kraagstenen die overal nog bestaan onder de moerbalken van „De Grote Vijgenboom”.

Afgezien hiervan vertoont de binnenarchitectuur van het huis AB-straat nr. 1 nog voldoende interessante elementen om bewaard te blijven (o.m. de gelijkvloerse schoorsteen en plafond die in de 18e eeuw versierd werden met mouluren).

Het is niet logisch dat „De Grote Vijgenboom” beschermd werd en dat „De Kleine Vijgenboom” dit niet is.

Het is daarbij een gevaarlijke toestand omdat men te Mechelen alles wat niet uitdrukkelijk beschermd is behandelt als waardeloos. Het stadsbestuur argumenteerde bij herhaling dat wat niet beschermd is, mag worden afgebroken. Thans weer schijnen er plannen te bestaan om te knoeien aan de architectuur van „De Kleine Vijgenboom” waardoor meteen het gezicht op „De Grote Vijgenboom” zou worden geschonden.

Samen met de AB-straat nr. 1 vormen de panden AB-straat nr. 3 en nr. 5 daarbij een historisch stadsgezicht van de eeuwwende van de 18e naar de 19e eeuw, stadsgezicht dat best als zodanig zou worden beschermd.

Kan de geachte Minister me mededelen of hij niet meent:

- dat de bescherming van „De Grote Vijgenboom” dient uitgebreid tot „De Kleine Vijgenboom” en
- dat het gedeelte van de AB-straat nr. 1 tot en met nr. 5 als een stadsgezicht dient te worden beschermd?

Antwoord

Naar aanleiding van de vraag nr. 9 van 13 januari 1982 kan ik het geachte lid mededelen dat ik het huis „De Kleine Vijgenboom” aan een grondig archivaalisch en bouwfysisch onderzoek heb laten onderwerpen.

Uit het archiefonderzoek is gebleken dat zeker vóór 1654 beide huizen als afzonderlijk worden opgegeven alhoewel ze aan dezelfde eigenaar toebehoren. Een afsplitsing in eigenaarschap komt pas in 1710.

Deze toestand van twee afzonderlijke panden wordt bevestigd door de structuur van de woningen. Dat het grondplan van de woning St.-Katelijnestraat 23 van in de oorsprong twee traveeën omvatte en niet 3 of 4 zoals verkeerdelijk wordt verondersteld mag blijken uit volgende feiten:

- De trapkast bevindt zich in de scheidingsmuur van de twee gebouwen. Vanuit deze trapkast is er geen enkele oorspronkelijke rechtstreekse verbinding naar het achterliggend pand. De verbinding gelijkvloers is van recente datum en de zolders werden door een opening in de gemene muur met elkaar verbonden.

2. De haard bevond zich van bij de oorsprong op de huidige plaats van de schouw. Hierop wijst de ravelconstructie van de zoldering op de verdieping en het feit dat de moerbalk hier korter is en dus blijkbaar moet ingewerkt geweest zijn in de metselij van de schouw.
3. In de dakconstructie is slechts één dragend spant aanwezig. Het spant waartegen de voorgevel is aangebouwd is lichter van constructie evenals het spant waaraan de achtergevel verankerd is.

De structuur van de woning AB-straat 1 is totaal verschillend. De verdiepingshoogte komt niet overeen met die van het hoekgebouw, de dakconstructie is duidelijk van recente datum. De balkconstructie is van een andere aard.

Wat de zogezegde kraagsteen betreft kan worden vastgesteld dat hij aangebracht werd zonder verband met de constructie van het gebouw. Bovendien is hij duidelijk van barokke oorsprong en verwant aan andere voorbeelden van consoles zoals die onder andere nog te zien zijn in de gevels van de Hoviusstraat te Mechelen. In de rest van het gebouw AB-straat 1 komt dit type van consool niet meer voor en evenmin in het hoekgebouw Sint-Katelijnestraat 23. Er is dus geen enkel element aanwijsbaar dat zou kunnen aantonen dat de huizen Katelijnestraat 23 en AB-straat 1 oorspronkelijk één structureel geheel vormden.

Er zijn dus geen elementen aanwezig die de bescherming van het gebouw AB-straat 1 kunnen verantwoorden.

Wat de bescherming betreft van de AB-straat nummers 1 tot 5 moge ik het geachte lid de bepalingen in herinnering brengen van artikel 2 van het decreet van 3 maart 1976 waarin een stadsgezicht wordt omschreven als : een groepering van één of meer monumenten en/of onroerende goederen met omgevende bestanddelen, zoals onder meer beplantingen, omheiningen, waterlopen, bruggen en wegen, straten en pleinen, die omwille van haar artistieke, wetenschappelijke, historische, volkskundige, industrieel-archeologische of andere sociaal-culturele waarde van algemeen belang is; het is duidelijk dat een afzonderlijke bescherming als stadsgezicht van een dergelijk fragment niet beantwoordt aan de bedoelingen van de wetgever.

Het is mijn bedoeling te laten onderzoeken of deze panden niet kunnen kaderen in een ruimer te omschrijven te beschermen stadsgezicht dat gevormd wordt door de Katelijnestraat en haar omgeving.

Vraag nr. 34
van 19 februari 1982
van de heer W. KUIJPERS

Naamgeving voor straten en pleinen — Ongecontroleerde wijziging

In verscheidene gemeenten behorende tot de Vlaamse gemeenschap wordt overgegaan tot het invoeren van een nieuwe spelling van sommige straatnamen, inzonderheid m.b.t. de analogische **tussen-s**.

Ter zake niet bevoegde provinciale commissies voor toponymie en dialectologie, die hierbij niet op een

uniforme wijze tewerkgaan, en, in laatste instantie, gemeentelijke administraties mogen over die ondoor-dachte tussen-s beslissen.

Nochtans werd bij decreet van 28 januari 1977 een Centrale Commissie voor Straatnaamgeving opgericht, die over een historisch-wetenschappelijk verantwoorde en gelijkvormige spelling van de Vlaamse straatnamen moet waken.

Wanneer zal deze Centrale Commissie ter vrijwaring van het Nederlands cultuurpatrimonium ingesteld worden?

Antwoord

Ingevolge het besluit van de Vlaamse Executieve van 18 januari 1982 zijn wij bevoegd voor de Culturele Aangelegenheden.

Het dossier Plaatsnaamgeving voor Straten en Pleinen werd tot nog toe behandeld door het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Wij hebben aan onze Collega van Binnenlandse Zaken gevraagd het dossier aan ons over te maken. Dit zal ons toelaten de centrale commissie, voorzien bij decreet van 28 januari 1977, aan te stellen.

M. GALLE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN ONDERGESCHIKTE BESTUREN EN GESUBSIDIEERDE WERKEN

Vraag nr. 12
van 9 februari 1982
van de heer A. BOURGEOIS

Dorpsontwikkelingsprojecten — Aanvragen om subsidiëring in 1981

In aansluiting op mijn vraag nummer 27 van 12 december 1980 bekam ik gaarne volgende aanvullende gegevens betreffende de subsidiëring van kleinschalige werken tot cultuurhistorische en functionele herwaardering van dorp en platteland in het kader van het **KB** van 31 maart 1978.

1. Hoeveel zogenaamde dorpsontwikkelingsprojecten werden tot einde 1981 door de ondergeschikte besturen ingediend en hoeveel werden er in 1981 ingediend, met opgave per provincie?
2. Hoeveel projecten kwamen tot einde 1981 principieel belofte van toelage en voor welke bedragen, opgaven per provincie?
3. Hoeveel projecten kregen vaste beloften van toelage tot einde 1981 en voor welke bedragen?
4. Hoeveel projecten kregen toelating tot aanbesteding in dezelfde periode?
5. Hoeveel projecten werden reeds werkelijk uitgevoerd of zijn in uitvoering?
6. Welke bedragen aan subsidies werden in 1981 toegekend en uitbetaald?

Antwoord

1. Ingediend tot einde 1981 —	in 1981 alleen	
Antwerpen	36	3
Brabant	62	22
West-Vlaanderen	62	3
Oost-Vlaanderen	65	28
Limburg	20	8
	totaal	245
64		
2. Principiële beloften (met toelating tot aanbesteding)		
Antwerpen	20	
Brabant	23	
West-Vlaanderen	31	
Oost-Vlaanderen	15	
Limburg	7	
	totaal	96
3. Vaste beloften :		
Antwerpen	8	
Brabant	11	
West-Vlaanderen	14	
Oost-Vlaanderen	6	
Limburg	2	
	totaal	41
4. (zie 2).		
5. Uitgevoerd of in uitvoering: praktisch alle werken sub. 3 zijn in uitvoering, mijn dienst bezit echter geen gegevens over de uitgevoerde werken.		
6. Totaal bedrag subsidies vastgelegd in 1981 : 86.973.000 F.		

**Vraag nr. 14
van 15 februari 1982
van de heer E. DESUTTER**

Verplaatsen van openbare nutsvoorzieningen — Toelagen vanwege het Vlaamse Gewest

1. Het regentsbesluit van 2 juli 1949 betreffende de staatstussenkomst inzake toelagen voor het uitvoeren van werken door de provincies, gemeenten, verenigingen van gemeenten, openbare centra voor maatschappelijk welzijn, kerkfabrieken en verenigingen van polders of van wateringen, zoals het werd gewijzigd bij het koninklijk besluit van 17 juli 1970, voorzag in zijn artikel 2, § 1 een toelage van 65 % wanneer verplaatsingen van elektriciteits-, gas- en rioolinstallaties noodzakelijk waren voor de uitvoering van openbare werken voorgeschreven door het Rijk en deze verplaatsingskosten, krachtens bepaalde wettelijke beschikkingen, ten laste vielen van de ondergeschikte besturen.

Het koninklijk besluit van 23 juli 1981 regelt voortaan de subsidiëring van bepaalde werken, leveringen en diensten die zich in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de ondergeschikte besturen of ermee gelijkgestelde rechtspersonen worden uitgevoerd.

Graag vernam ik van de geachte Minister waarom in het koninklijk besluit van 23 juli 1981 de hier-

boven bedoelde verplaatsingswerken niet verder meer onder de subsidieerbare werken werden weerhouden?

2. Wat inzonderheid de elektriciteitsinstallaties betreft die op verzoek van de Staat dienen verplaatst te worden, worden de in artikel 13, tweede lid van de wet van 10 maart 1925 op de elektriciteitsvoorzieningen op limitatieve wijze de vier gevallen opgesomd waarbij de verplaatsingskosten ten laste vallen van de ondergeschikte besturen welke deze installaties hebben aangelegd. Naargelang de verplaatsingen al dan niet onder een van deze gevallen kunnen worden ondergebracht, kon de Staat een subsidie van 65 % verlenen dan wel diende zij verplichtend de integrale kosten ervan te dragen.

Ten einde de betwistingen op dit stuk zoveel als mogelijk te voorkomen, werd dienaangaande op 14 mei 1980 een overeenkomst tussen de Minister van Openbare Werken en de Bedrijfsfederatie der Voortbrengers en Verdelers van Elektriciteit in België ondertekend. Deze overeenkomst kwam essentieel hierop neer dat de subsidiëring meer werd veralgemeend terwijl anderzijds van een strikte interpretatie werd afgestapt van de in voormeld artikel 13 opgesomde gevallen.

Nu de overeenkomst van 14 mei 1980 zonder enig voorwerp is' geworden en in feite eenzijdig werd ontbonden, kan de vraag worden gesteld of de verplaatsingen van elektrische installaties die de werken van de Staat met zich brengen, niet opnieuw aanleiding zullen geven tot talrijke geschillen met alle nadelige gevolgen vandien.

Mag ik aan de geachte Minister dan ook vragen of er met dit aspect rekening werd gehouden bij het afschaffen van de subsidiemogelijkheid?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te laten weten dat de subsidiëring van bedoelde werken een nationale aanleggelegenheid is gebleven, waarvoor een speciaal krediet is ingeschreven in de begroting van het departement van Openbare Werken, onder artikel 63.15, beheerd door het Bestuur der Wegen.

De regeling bepaald in artikel 2, § 1, 1° van het Regentsbesluit blijft dus van toepassing, zoals vermeld in art. 14 van het koninklijk besluit van 23 juli 1981: de bepalingen van het voornoemde Regentsbesluit zijn immers enkel afgeschaft voor de aangelegenheden die tot de bevoegdheid van de Vlaamse regering behoren.

De betrokken ondergeschikte besturen moeten hun subsidieaanvraag richten tot de Minister van Openbare Werken, Bestuur der Wegen.

**Vraag nr. 15
van 15 februari 1982
van de heer H. VAN WAMBEKE**

Fusiegemeenten — Grenscorrecties

In aansluiting bij mijn vraag dd. 24 april 1980 en uw antwoord dd. 26 mei 1980, waarbij u mij meedeelde dat het ontwerp van koninklijk besluit tot verwezen-

lijking van de grenscorrecties bij gefusioneerde gemeenten het eensluitend advies van de Vlaamse Executieve vereist, zou ik het op prijs stellen te vernemen of betrokken dossier door dat orgaan reeds werd behandeld en, zo ja, wanneer het ter beraadslaging aan de Ministerraad werd voorgelegd.

Het zal u niet ontgaan zijn dat heel wat gefusioneerde gemeenten niet erg gelukkig zijn geweest met de vaak onlogisch vastgestelde nieuwe grenzen en dat zij nu van de centrale overheid verwachten dat de logica in de mate van het mogelijke zou hersteld worden. Anderzijds begint de tijd te dringen en zouden de gemeentebesturen graag weten waar zij aan toe zijn met het oog op de nakende gemeenteraadsverkiezingen.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de voorstellen tot grenscorrectie, waarvan in de vraag gewag wordt gemaakt nog niet voor advies aan de Vlaamse Executieve werden voorgelegd.

Ik vestig er de aandacht op dat, afgezien van de adviesbevoegdheid, bij art. 80 van de bijzondere wet op de hervorming der instellingen van 9 augustus 1980, toegekend aan de Vlaamse Executieve, de wijziging van gemeentegrenzen blijft behoren tot de bevoegdheid van de nationale overheid.

H. SCHILTZ GEMEENSCHAPSMINISTER VAN FINANCIËN EN BEGROTING

Vraag nr. 1 van 18 februari 1982 van de heer J. VALKENIERS

Gewestplan — Schadevergoeding aan grondeigenaars

De aanvragen tot schadevergoeding van grondeigenaars die aan de Staat schadevergoeding vroegen omdat hun bouwgrond in het gewestplan opgenomen werd als bufferzone of groene zone, werden stelselmatig afgewezen en de processen daaromtrent worden op de lange baan geschoven.

Graag vernam ik hoeveel aanvragen reeds werden ingediend in de drie gewesten en hoeveel er respectievelijk werden aangenomen of afgewezen.

Over welke bedragen gaat het hier?

NB: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud.

Antwoord

Ik moet het geachte lid laten weten dat de materie waarover zijn vraag is gesteld volledig in de bevoegdheid van mijn collega Gemeenschapsminister Akkermans valt.

P. AKKERMANS GEMEENSCHAPSMINISTER VAN RUIMTE- LIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN NATUURBEHOUD

Vraag nr. 27 van 12 februari 1982 van de heer O. VAN OOTEGHEM

Gent brugge - Brusselsesteen weg — Bestemming van bouwgronden, eigendom van de Staat

In antwoord op mijn vraag nr. 153 d.d. 13 juli 1981 deelt de geachte Minister mij mede dat de hogervermelde bouwgrond in het Gewestplan d.d. 14 september 1977 (Belgisch Staatsblad 8 oktober 1977) werd bestemd tot ambachtelijke zone en dat het oprichten van kantoren voor de spoorwegen dan ook logisch lijkt.

Indien ik goed geïnformeerd ben, is de NMBS geen ambachtelijk bedrijf. Bijgevolg zou de oprichting op die plaats van kantoren van de NMBS in strijd zijn met het gewestplan.

Mag ik de geachte Minister dan ook verzoeken erover te waken dat de bestemming van het gewestplan niet wordt gewijzigd en dat bij een verkoop van gronden door het Ministerie van Openbare Werken uitsluitend de oprichting van ambachtelijke bedrijven wordt toegelaten, te meer daar verschillende KMO's belangstelling hebben voor die zone.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag dd. 12.2.82 heb ik de eer de heer Senator mede te delen dat de bedrijvigheid van de NMBS (herstelplaats) wel degelijk als een ambachtelijke activiteit kan aanzien worden.

Het is bovendien logisch dat deze bedrijvigheid nauw verbonden is met administratief werk zodat ik mij moeilijk tegen een gebeurlijke aanvraag tot oprichting van kantoorgebouwen in het kader van de activiteiten van de NMBS kan verzetten.

Bovendien kan de NMBS aanzien worden als een inrichting van openbaar nut zodat, zo nodig gebruik kan gemaakt worden van art. 20 van het KB van 28.12.1972 betreffende de toepassing en de inrichting van de gewestplannen en de ontwerp-gewestplannen.

Vraag nr. 28 van 15 februari 1982 van de heer G. BEERDEN

Gewestplan — Rechten van kopers van bouwgronden

Een jong gezin kocht een bouwgrond in 1975 met het oog op het oprichten van een woning.

In de akte van aankoop staat duidelijk vermeld dat het Bestuur van Stedebouw een gunstig stedbouwkundig attest heeft afgeleverd bij zoverre dat daar mag gebouwd worden volgens de gebruikelijke normen.

De kandidaat-bouwers konden evenwel niet onmiddellijk tot bouwen overgaan omdat de bouwgrond in kwestie door de landpachtwet beschermd was.

In 1978 vragen zij een bouwvergunning aan, doch deze werd geweigerd omdat inmiddels hun perceel van de woonzone naar de landbouwzone werd overgebracht in het KB-Gewestplan.

In de onmiddellijke omgeving staan nochtans ruim

veel woningen, doch onvoldoende om artikel 23 van het KB van 28 december 1972 te kunnen inroepen.

Welke zijn de rechten van deze kopers, in acht genomen dat zij een zeer belangrijke schade lijden door deze beslissing van het Bestuur van Stedebouw?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen :

Aangezien het stedebouwkundig attest werd uitgereikt vóór het van kracht worden van de wet van 28 juli 1976, waarbij aan het attest een geldigheidsduur van één jaar wordt toegekend, heeft dit attest geen rechtskundige waarde.

Het is te aanzien als een louter administratieve inlichting zonder enige verbintenis voor de overheid. Indien belanghebbenden menen aanspraak te kunnen maken op planschade, dienen zij een vordering in te stellen bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 7 en 38 van de wet van 29 maart 1962, houdende organisatie van de stedebouw en de ruimtelijke ordening.

Vraag nr. 29 van 15 februari 1982 van de heer A. BOURGEOIS

Aankoop van bossen door ondergeschikte besturen — Subsidiëring

In uw antwoord op mijn vraag nummer 2 van 23.10.79 hebt u mij medegedeeld dat er geen middelen ter beschikking waren om aan de gemeenten subsidies te verlenen voor de aankoop of het in huur nemen van beboste zones uit het privaat domein, noch voor de onderhoudskosten van dergelijke zones na aankoop of huur door gemeenten.

In hetzelfde antwoord deelt u mede dat u het voornemen had de gemeenten financiële steun te verlenen voor het verwerven van bossen en dat u het mogelijke zou doen om reeds in de begroting van 1980 daartoe financiële middelen te voorzien.

1. Werd intussen een reglementering uitgevaardigd tot betoelaging van de aankoop of de inhuurneming van beboste zones of grote parken door de gemeenten?
2. Welke bedragen werden daartoe sinds 1980 in de begroting voorzien?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te laten weten dat het Bestuur van Waters en Bossen niet beschikt over kredieten bestemd om de aankoop van bossen door de gemeenten te subsidiëren.

In de sectie Ruimtelijke Ordening beheerd door de Dienst van het Groenplan en de gesubsidieerde werken, is er wel een bedrag voorzien om de aankoop van stedelijk groen te subsidiëren. In 1980 werd daartoe 200 miljoen en in 1981 300 miljoen voorzien.

Vraag nr. 30 van 18 februari 1982 van de heer J. VALKENIERS

Gebouw van de Volkshogeschool te Wouwen — Aankoop en bestemming

Na het park behorende bij het domein „De Blankaert” te Wouwen, werd nu ook het gebouw waarin de volkshogeschool gevestigd is, opgekocht.

Door welk departement?

Hoeveel heeft de aankoop gekost?

Welke bestemming gaat het geheel krijgen en onder welke leiding?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid ter kennis te brengen dat het domein „De Blankaert” te Wouwen met een oppervlakte van 11 ha 59 a 54 ca werd aangekocht door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap bij akten verleden voor de heer Billiouw, instrumenterend ambtenaar op datum van 6 januari 1982.

De aankoopssom bedroeg 11.950.000,- F.

In deze prijs zijn zowel de gebouwen als de gronden inbegrepen.

De gronden zijn tot januari 1982 verhuurd aan de v.z.w. „De Belgische Natuur- en Vogelreservaten”.

Het domein zal de bestemming krijgen van parkgebied uitsluitend bestemd voor wandelrecreatie.

Voor de bestemming van het kasteel zal getracht worden een beheersformule uit te werken in samenwerking met het Gemeentebestuur.

Ik vestig er de aandacht van het geachte lid op dat de bovenvermelde beslissingen werden genomen door de voormalig bevoegde Minister van de Vlaamse Gemeenschap.

Vraag nr. 32 van 18 februari 1982 van de heer J. VALKENIERS

Gemeenten — Kleine werken

Een paar maanden geleden werd door de Vlaamse Executieve een ontwerp tekst van een KB aanvaard, strekkende tot wijziging van artikel 3 van het KB van 16 december 1971, betreffende zogenaamde „kleine werken”.

De voor gestelde wijziging beoogt de lijst van werken en handelingen die vrijgesteld zijn van het advies van de gemachtigde ambtenaar, maar die onderworpen blijven aan de voorgeschreven bouwvergunning, uit te breiden.

Hierdoor zou een grotere bevoegdheid en verantwoordelijkheid aan de gemeente worden gegeven.

Is dit voorstel reeds terug van de Raad van State? Opent dit niet de poorten tot politieke willekeur?

Welke mogelijkheden tot beroep blijven er voor de betrokkene?

Antwoord

Gevolgsgevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende antwoorden :

1. Op 16 december 1981 werd het koninklijk besluit getroffen tot wijziging voor het Vlaamse Gewest van het koninklijk besluit van 16 december 1971 tot bepaling van de werken en handelingen die vrijgesteld zijn ofwel van de bemoeiing van de architect, ofwel van de bouwvergunning, ofwel van het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar.
Dit KB is verschenen in het Belgisch Staatsblad van 5 februari 1982. Op 16 december 1981 werd het koninklijk besluit getroffen tot wijziging voor het Vlaamse Gewest van het koninklijk besluit van 6 februari 1971 betreffende de behandeling en de openbaarmaking van de bouwaanvragen. Dit besluit is verschenen in het Belgisch Staatsblad van 4 februari 1982.
2. De gemeenten krijgen hierdoor grotere bevoegdheid maar ook grotere verantwoordelijkheid bij het behandelen van sommige bouwaanvragen. Uiteraard blijft de normale voogdij uitgeoefend, d.w.z. dat de gemachtigde ambtenaar beschikt over het schorsingsrecht zo de gemeenten vergunningen zouden afleveren die onwettelijk of stedenbouwkundig onverantwoord zijn.
3. De betrokkenen beschikken over de beroepsmogelijkheid die voorzien is in art. 55 van de hogerge-noemde wet op de stedenbouw.

Vraag nr. 33
van 18 februari 1982
van de heer J. VALKENIERS

Gewestplan — Schadevergoeding aan grondeigenaars

De aanvragen tot schadevergoeding van grondeigenaars die aan de Staat schadevergoeding vroegen omdat hun bouwgrond in het gewestplan opgenomen werd als bufferzone of groene zone, werden stelselmatig afgewezen en de processen daaromtrent worden op de lange baan geschoven.

Graag vernam ik hoeveel aanvragen reeds werden ingediend in de drie gewesten en hoeveel er respectievelijk werden aangenomen of afgewezen.

Over welke bedragen gaat het hier?

NB: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de Gemeenschapsminister van financiën en begroting.

Antwoord

Vermits de vraag betrekking heeft op een geregionaliseerde materie is het me enkel mogelijk gegevens te verstrekken over het Vlaamse Gewest.

Op dit ogenblik werden een 50 tal vonnissen in eerste aanleg geveld, waarbij in een 30 gevallen een principiële uitspraak werd gedaan. In 5 van deze gevallen werd de eis integraal verworpen terwijl in 26 gevallen de eis gegrond werd verklaard. Er zijn evenwel nog geen beslissingen bekend i.v.m. de hoegroetheid van de toe te kennen vergoeding.

Vraag nr. 34
van 18 februari 1982
van de heer W. KUIJPERS

Vlaanderen — Plannen voor ruimtelijke ordening

Reeds in meerdere regeringsverklaringen werd het voornemen opgenomen dat werk zou worden gemaakt van een structuurschets voor Vlaanderen.

Een dergelijk initiatief werd reeds in 1979 aangekondigd.

De verwezenlijking laat echter op zich wachten.

Kan de geachte Minister mij mededelen wanneer nu metterdaad met het opmaken van plannen voor ruimtelijke ordening voor Vlaanderen van start zal worden gegaan?

Antwoord

Gevolgsgevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat reeds ten tijde van de voorgaande regering een voorontwerp-tekst van de eerste trap van het ruimtelijke structuurplan voor Vlaanderen, namelijk de formulering van de richtdoelen, werd opgesteld en ter informatie werd voorgelegd aan de werkgroep „ruimtelijke ordening” van de toenmalige Vlaamse Executieve.

Thans wordt gewerkt aan een algemeen werkschema voor de verdere afwerking van het structuurplan. Werkschema dat eerlang aan de Vlaamse regering zal worden voorgelegd.

Vraag nr. 35
van 18 februari 1982
van de heer F. WILLOCKX

Oprichting van duiventillen — Wijziging van het KB

De Vlaamse Executieve hechtte op 29 juli 1981 haar goedkeuring aan een wijziging van het KB van 16 december 1971 met betrekking tot de verruiming van de vrijstelling van het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar in verband met de oprichting van duiventillen.

Deze vereenvoudiging van de procedure kwam ten dele tegemoet aan het verzoek van talrijke duivenliefhebbers. Toch blijft er één bepaling zeer hinderlijk, met name de verplichting om aan weerszijden van de duiventil twee meter van de perceelsgrens te blijven. In het bijzonder voor eenvoudige mensen met zeer smalle behuizing en dito tuintjes is deze norm quasi onhoudbaar.

Graag bekam ik de zienswijze van de geachte Minister omtrent mijn suggestie deze specificatie weg te laten uit de norm voor vrijstelling van advies van de gemachtigde ambtenaar. De gemeente kan tenslotte toch oordelen geval per geval.

Antwoord

Het KB van 16 december 1981 betreffende de zogenaamde „kleine werken” bepaalt niet welke werken en handelingen toegelaten en verboden zijn. Het bepaalt alleen de werken van geringe omvang waarvoor

de bouwvergunning vrijgesteld wordt van het advies van de gemachtigde ambtenaar.

Zo wordt onder 13e bepaald dat bouwaanvragen van duiventillen en volières van geringe omvang van het advies van de gemachtigde ambtenaar zijn vrijgesteld wanneer ze voldoen aan volgende voorwaarden:

- van geringe omvang zijn;
- opgericht worden op minstens 5 m van het hoofdgebouw;
- opgericht worden op ten minste 2 m van de perceelsgrens;
- gelegen zijn in de zone voor binnenplaatsen en tuinen horende bij woongebouwen.

Is aan deze voorwaarden niet voldaan dan dient de bouwaanvraag voorgelegd aan de gemachtigde ambtenaar die dan een bindend advies uitbrengt.

De reden waarom de voorwaarde „opgericht worden op ten minste 2 m van de perceelsgrens” werd gesteld is dat bij een inplanting korter of op de perceelsgrens, het aanpalende perceel een zekere hinder kan onderkennen van deze constructies en dat derhalve een nader stedenbouwkundig onderzoek nodig is, om te oordelen of dergelijke inplanting stedenbouwkundig al dan niet kan aanvaard worden.

Vraag nr. 36
van 18 februari 1982
van de heer J. CAUDRON

Burchtdamzone te Ninove — Woonuitbreidingsgebied

Luidens persartikels (Het Volk, 28 april 1981; Gazet van Antwerpen, 26 mei 1981) en luidens een schriftelijke mededeling van de CVP-afdeling Ninove (4 juni 1981) heeft de Vlaamse Executieve, na voorafgaande raadpleging van de Raad van State, afdeling wetgeving, op 6 april 1981 beslist het woonuitbreidingsgebied aan de Burchtdam te Ninove te schrappen en om te zetten in een parkzone, ten einde de fouten die bij het opstellen van het definitieve gewestplan, vastgesteld bij KB van 30 mei 1978, gemaakt zijn en welke werden vastgesteld na een juridisch kabinetsonderzoek, te herstellen.

Mag ik van de geachte Minister vernemen:

1. welke precieze fouten betreffende de Burchtdamzone door zijn diensten werden vastgesteld;
2. of de informatie over de beslissing van de Vlaamse Executieve op 6 april 1981 over een wijziging van het gewestplan inzake de Burchtdam genomen, correct is;
3. indien positief antwoord op punt 2, waarom dan de publikatie van het KB ter uitvoering van de beslissing van 6 april 1981, uitblijft?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen:

1. Het aanduiden als woonuitbreidingsgebied van de „Burchtdam” te Ninove kan aanzien worden als één van de anomalieën in de gewestplannen. In

onderhavig geval kan deze anomalie toegeschreven worden aan een onduidelijkheid ingevolge het advies van de regionale commissie, daarbij ook de bespreking in de werkgroep in acht genomen.

2. In zitting van 6 april 1981 is de Vlaamse Executieve ingegaan op mijn voorstel deze anomalie te herstellen; er werd beslist de „Burchtdam” als parkgebied aan te duiden. Bij koninklijk besluit van 13 mei 1981 werd de rectificatie aangebracht.
3. Ingevolge het gerechtelijk onderzoek werden de desbetreffende stukken aan het gerecht overgemaakt.

J. BUCHMANN
**GEMEENSCHAPS MINISTER VAN HUIS-
VESTING**

Vraag nr. 3
van 18 februari 1982
van de heer J. VALKENIERS

Sociale- woningbouw — Coördinatie

Een probleem waar elke keer op gestoten wordt als het om zaken gaat die door de overheid moeten worden geregeld, is de „administratieve slenter” of beter nog de „immobilistische administratieve slenter”. Zo ook ontsnapt de bouw van sociale woningen daar niet aan.

Waarom dreigt een wijk die sociale woningen moet bieden aan heel wat gezinnen, zodanig lang op zijn afwerking te moeten wachten dat meer schade aangericht wordt dan goed is, gewoon door leeg te staan.

De richtlijnen van Staatssecretaris Akkermans op 2 februari 1981 uitgevaardigd en het KB van 30 maart 1981 betreffende de tegemoetkoming van het Vlaamse Gewest in de kosten van de infrastructuurwerken van sociale woningen, hebben niet veel verbeterd aan de toestand.

Zolang er geen „een enkele” verantwoordelijke is voor de totale uitvoering van het sociale project, zolang zal er geen verantwoordelijkheid kunnen genomen of gegeven worden, met het triestige gevolg dat:

1. voor enorme bedragen schade en achterstand geleden wordt,
2. een enorme groep mensen in zware problemen komen te zitten wegens de langdurige wachttijd,
3. de maatschappijen die instaan voor de toewijzing van de huizen of appartementen, verhinderd worden te werken op een normale planbare wijze.

Daarom wil ik de geachte Gemeenschapsminister vragen dringend een oplossing te vinden voor die „coördinatieopdracht” en bepalingen uit te vaardigen welke moeten toelaten een sociaal bouwproject op tijd en naar planning te laten uitvoeren.

Voor wanneer mag er een decreet worden verwacht dat ook bij sociale-woningbouw verplicht de infrastructuurwerken op voorhand te doen of laten uitvoeren?

Antwoord

Het geachte lid heeft reeds meermaals zijn ongeduld laten blijken i.v.m. de maatregelen met het oog op wat in het KB van 30 maart 1981 (Staatsblad 24 augustus 1981) is bepaald als „het planmatig verloop van de uitvoering van de infrastructuuruitrustingen en het bouwen van de (sociale) woningen, zodat de bewoonbaarheid van de woonkern en inzonderheid de normale toegang tot de woningen wordt verzekerd zodra deze kunnen betrokken worden” (zie art. 9, tweede lid).

Ik begrijp het ongeduld van het geachte lid wanneer hij op dit ogenblik een sociale woonkern bekijkt waarvan de woningen nog niet of slechts met veel hinder kunnen betreden worden omdat de uitrustingswerken nog niet voltooid zijn.

Gelet op de duurtijd van de werken betreft het zeker een woonkern waarvan met de bouw werd begonnen vóór het in voege treden van het MB van 15 juni 1981 (Staatsblad 9 juli 1981) waarbij de richtlijnen dd. 2 februari 1981 van mijn collega Akkermans van toepassing gesteld werden voor de sociale woonkernen.

Dat deze richtlijnen nog niet veel zouden verbeterd hebben aan de toestand is wel een voorbarige conclusie als men bouwprojecten bekijkt welke nog vóór de invoeging van de richtlijnen zijn gestart.

Sinds het toepassen van de bedoelde procedure, wat 'in sommige streken van het Vlaamse Gewest al nauwlettender gebeurt dan in andere, verloopt de behandeling van de betreffende bouwaanvragen in het algemeen veel doeltreffender. De procedure voorziet de deelneming van alle betrokken instanties en deze zijn gehouden gemandateerde vertegenwoordigers naar de voorgeschreven vergaderingen af te vaardigen. Tijdens deze vergaderingen kan en wordt meestal de eerste stap gezet naar een gecoördineerd beleid voor de meeste efficiënte uitvoering van de werken.

Blijft dan de coördinatie tijdens de uitvoering van de werken.

Genoemd KB wijst diegene die de woonkern realiseert aan als coördinator tussen alle opdrachtgevers en uitvoerders van de werken.

In de omzendbrief dd. 15 juni 1981 (Staatsblad 9 juli 1981), als toelichting bij het KB, wordt benadrukt dat deze coördinatie voldoende gekwalificeerd personeel vereist. Ik kan me niet ontdoen van de mening dat sommige realisatoren van woonkernen 1” het belang van de coördinatie nog niet inzien en 2” zich een verkeerd beeld vormen van de rol welke hen alsdan is toebedeeld.

De coördinator dient zijn opdracht te vervullen midden een groep van opdrachtgevers, ieder van hen met een leidende ambtenaar en een toezichter. Hij dient zich nergens in de plaats te stellen van al dezen maar te trachten al de taken door afspraken te coördineren en er zich constant van te vergewissen dat de gedane afspraken door bevoegden en verantwoordelijken worden genomen en nagekomen. Ieder blijft verantwoordelijk voor wat hij uitvoert of niet uitvoert, de coördinator kan deze verantwoordelijkheid niet overnemen.

Een coördinator is wat van Dale als volgt meegeeft:

„iemand die bij de uitvoering van een groot project zorg draagt voor het goed op elkaar aansluiten van de verschillende handelingen en fazen “.

Zoals beloofd zal ik ten behoeve van de bouwmaatschappijen welke hun rol ter zake niet begrijpen een omzendbrief ter verduidelijking uitvaardigen.

Wat betreft de vraag van het geachte lid om een decreet te nemen om ook bij de sociale woningbouw, verplicht de infrastructuurwerken op voorhand te doen of laten uitvoeren, zal overleg gepleegd worden met mijn collega bevoegd voor ruimtelijke ordening.

**J. LENSSENS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN LEEFMILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS**

**Vraag nr. 13
van 12 februari 1982
van de heer O. MEYNTJENS**

Installatieplaats voor kernraketten — Vergunningsplicht als gevaarlijke, hinderlijke of ongezonde inrichting

Ik moge de geachte Minister verzoeken zijn antwoord op de volgende vraag schriftelijk te willen verstrekken.

Is een eventuele installatieplaats voor kernraketten — waarvan de laatste tijd veel sprake is in de actualiteit — vergunningsplichtig als gevaarlijke, hinderlijke of ongezonde inrichting?

Zal derhalve een onderzoek „de commode et incommodo” ter zake worden ingericht en zullen de gemeentelijke instanties ter zake kunnen tussenkomen overeenkomstig die wetgeving?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat kernraketten geen inrichtingen uitmaken die in het kader van titel I van het algemeen reglement voor de arbeidsbescherming als gevaarlijk, ongezond en hinderlijk zijn ingedeeld.

De hierbij voorziene procedure dient dan ook niet gevolgd.

Tevens zijn dergelijke installaties uitgesloten uit het toepassingsgebied van het algemeen reglement op de bescherming van de bevolking en van de werknemers tegen het gevaar van de ioniserende stralingen.

**Vraag nr. 14
van 12 februari 1982
van de heer J. VALKENIERS**

De Zenne te Halle — Lozing van ongezuiverd rioolwater

Het Halse rioolwater zou ongezuiverd en ongecontroleerd in de Zenne worden geloosd.

Bij de meeste wateroverlast krijgt ook het kanaal Brussel-Charleroi dit giftige Zennewater te slikken,

zodat reeds een paar maal een massale vissterfte plaatsgreep.

Is deze toestand niet te verhelpen, vooral daar aan het stadsbestuur 100 % nationale subsidies zijn toegekend voor een waterzuiveringsstation?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat ten behoeve van de stad Halle een rioolwaterzuiveringsinstallatie gepland is waarvan op dit ogenblik het ontwerp opgesteld wordt in opdracht van het stadsbestuur. Momenteel wordt het rioolwater ongezuiverd in de Zenne geloosd.

Het voorontwerp van de zuiveringsinstallatie en collectoren werd goedgekeurd op 14.2.80 door de bevoegde Minister. Deze installatie kan gesubsidieerd worden door het Vlaamse Gewest overeenkomstig het KB dd. 23.7.81 betreffende de subsidiëring van bepaalde werken, leveringen en diensten die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van ondergeschikte besturen of ermee gelijkgestelde rechtspersonen worden uitgevoerd.

Het kanaal Brussel-Charleroi wordt ter hoogte van het sas van Lembeek gevoed met water uit de Zenne.

Het Zennewater is op die plaats reeds verontreinigd door stroomopwaartse afvalwaterlozingen, zodat zowel de Zenne als het Kanaal ter hoogte van Halle aanleiding kan geven tot hinder ingevolge verontreiniging.

Aan deze toestand zal verholpen worden door de bouw van zuiveringsinstallaties te Halle en stroomopwaarts.

Vraag nr. 15 van 12 februari 1982 van de heer L. VANVELTHOVEN

Albertkanaal — Collector voor nijverheidsafvalwater

In 1980 vermeldde een voorlopige raming van de totale kostprijs van de schade aan leidingen, elektromechanische en teleoperatieapparatuur, zuiveringsstation in Antwerpen-Noord het bedrag van ongeveer 240 miljoen.

Voor de herstellingen aan de druktoeren te Paal was nog geen raming voorhanden, terwijl een herstel van de beschadiging voor de epoxybeschermt onmogelijk zou zijn.

Graag vernam ik van de geachte Minister:

1. of het bedrag van 240 miljoen (voorlopige raming) kan bevestigd worden;
2. of reeds een raming voorhanden is wat betreft de druktoeren te Paal;
3. of kan bevestigd worden dat herstel van de beschadiging van de epoxybeschermt onmogelijk is;
4. welke schadevergoedingen en verwijlrenten
 - reeds werden uitbetaald en aan welke ondernemingen,
 - nog in betwisting zijn;

5. welke stappen reeds werden ondernomen en thans nog worden ondernomen om de verantwoordelijken vast te stellen inzake vertragingen, fouten inzake slechte coördinatie, toezicht en beheer en fouten inzake uitvoering van werken;

6. welke maatregelen worden overwogen om het Limburgs en Kempisch industrieel afvalwater in de nabije toekomst op een „gezonde” wijze af te voeren.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid in antwoord op de verschillende vragen het volgende mede te delen:

1. De kostprijs voor herstelling aan beschadigde, vervanging van verouderde en afwerking van de installatie zoals die in de verschillende ontwerpen voorzien was, kan geraamd worden op 370 miljoen frank.
2. De druktoeren te Paal heeft geen schade opgelopen. De kosten van de druktesten op de buizen aan de aansluitkamer bij de druktoeren te Paal werd door de verzekeringsmaatschappij van de aannemer gedragen.
3. Herstel van de beschadiging aan de epoxybeschermt van de buizen is niet onmogelijk, maar niet noodzakelijk.
4. Er werden nog geen schadevergoedingen uitbetaald. Volgende dossiers zijn nog in betwisting:
 1. nv. Siemens : Betwisting rond herwaardering Duitse Mark ;
 2. nv. Siemens : Schadeëis t.g.v. overschrijden termijnen ;
 3. TV Sibedan : Terugbetaling onrechtmatig afgehouden boeten ;
 4. TV Sibedan : Schadeëis t.g.v. overschrijden termijnen ;
 5. nv. Vanhout : Schadeëis t.g.v. schorsing bouwwerken ;
 6. nv. Nobels-Peelman : Schadeëis t.g.v. termijnsverlenging en boete;
 7. TV nv. Denys - nv. Bonna - nv. Socea: Schadeëis t.g.v. termijnsverlenging, ingehouden boetes ;
 8. nv. Danheux-Maroye: Eis tot volledige betaling van een aantal posten, schadeëis t.g.v. schorsing;
 9. Studiebureau 0. De Koninckx en Belgroma: Eis tot uitbetaling van inhoudingen op ere-loon.
5. De Belgische Staat heeft de nv. Nobels-Peelman, de SV Seco, de studiebureaus 0. De Koninckx, Belgroma en Swartenbroeckx, de nv. Eendracht en Voorzorg, gedagvaard omwille van de schade opgelopen tijdens de beproeving van de druktoeren te Heren&, en de nv. Denys, omwille van de aangebrachte schade aan de elektromechanische uitrusting van de slibverwerkingskelder te Antwerpen-Noord.
6. Het industriële afvalwater van de meeste Kempische en Limburgse bedrijven wordt door de bedrijven behandeld in zuiveringsinstallaties in eigen beheer om te voldoen aan de voorwaarden van de lozingsvergunningen.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

**R. DE WULF
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN GEZONDHEIDSBELEID**

**Vraag nr. 1
van 25 januari 1982
van de heer A. LARIDON**

H. Serruysziekenhuis te Oostende — Scintillatiecamera

Met een schrijven dd. 28.09.81, werd door u kennis gegeven aan het OCMW Oostende, dat de gevraagde scintillatiecamera, ten behoeve van het H. Serruysziekenhuis, niet kan opgenomen worden in de programmatie van de regio.

Dit, niettegenstaande blijkt dat van de 5 geprogrammeerde scintillatiecamera's voor West-Vlaanderen er bij de eerste ronde, één zeker voorzien was voor het H. Serruysziekenhuis en dat bij de stemming van de Gewestelijke Commissie voor Ziekenhuisprogrammatie voor het Vlaamse Gewest, op 17 juni 1981 met 8 stemmen voor het H. Serruysziekenhuis; 7 stemmen voor de St.-Jozefskliniek Oostende; bij 7 onthoudingen; een gunstig advies werd gegeven voor de opname in de programmatie van een scintillatiecamera voor het Ziekenhuis H. Serruys.

Eveneens is duidelijk dat meer onderzoeken gebeuren in het Ziekenhuis H. Serruys dan in de St.-Jozefskliniek.

Mag ik de geachte Minister vragen:

1. wat is de motivatie van de niet-opneming in de programmatie ;
2. berust de niet-opneming in de programmatie, niet op een verkeerde voorlichting;
3. is er door de genomen beslissing geen verbreking van het evenwicht tussen de openbare- en privaat-instelling;
4. wat met de vrije keuze van de patiënt?

Antwoord

1. Op basis van het koninklijk besluit van 30 januari 1979 (BS van 16 maart 1979) houdende vaststelling van de programmatiecriteria voor de scintillatiecamera, kunnen 5 soortgelijke toestellen worden gepland in het kader van Westvlaamse ziekenhuizen.

In een wettelijk verplicht advies (dd. 18 juni 1981) heeft de Gewestelijke Commissie voor Ziekenhuisprogrammatie voor het Vlaamse Gewest aan de toenmalig bevoegde Staatssecretaris de toewijzing van vier scintillatiecameras voorgesteld. Geconfronteerd met een zeer verdeeld advies t.a.v. de toewijzing van één scintillatiecamera in het kader van de ziekenhuizen gesitueerd in de Oostendse regio, heeft de toendertijd bevoegde Staatssecretaris beslist de enige te begeven camera program-

matisch toe te kennen aan de St.-Jozef-kliniek van Oostende.

Ik moge hierbij aan het geachte lid laten opmerken dat de Minister of Staatssecretaris die de Volksgezondheid onder zijn/haar bevoegdheid heeft, wettelijk niet gehouden is om het advies letterlijk op te volgen.

2. Uit het onderzoek van de stukken die hebben gediend tot staving van het advies, en die toendertijd aan mijn geachte Collega werden overgelegd, blijkt niet dat er sprake kan zijn van enige vorm van verkeerde voorlichting.
3. Aangezien er van de 5 te programmeren toestellen nog één moet worden toegekend, zal ik er over waken dat het evenwicht tussen de openbare en de privé-sector in al de mate van het mogelijke wordt hersteld.
4. Door de programmatie van de scintillatiecameras (evenals door de programmatie van de andere „zware medische apparatuur” en van de voorzieningen) komt de vrije keuze inderdaad enigszins in het gedrang, althans op het lokale vlak. Binnen het ruimer provinciaal kader wordt echter de keuzevrijheid van de patiënt geëerbiedigd.

Het geachte lid zal allicht begrijpen dat het principe van een totale vrije keuze niet verzoenbaar is met enige vorm van programmatie.

In de huidige economische toestand waarin het land verkeert moeten wij noodgedwongen overgaan tot de programmatie van de dure medische voorzieningen. Ik zal nochtans waken over een optimale verdeling van de beschikbare middelen, met inachtneming van het beginsel van de keuzevrijheid van de patiënt binnen aanvaardbare territoriale grenzen, die uiteraard niet steeds moeten of kunnen samenvallen met de engere grenzen van de stad of gemeente waar de patiënt normaliter is gehuisvest.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

**K. POMA
VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR**

**Vraag nr. 30
van 16 februari 1982
van de heer W. SEEUWS**

Nederlandse Cultuur — Personeelsleden hoger niveau

Graag ontving ik van de geachte Minister de lijst van de personeelsleden, al dan niet vast benoemd, niveau I vanaf rang 13 en hoger, sector Nederlandse Cultuur, en hun bevoegdheden binnen de respectieve besturen.

Voorlopig antwoord

Aansluitend bij zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mee te delen dat ik bij de administratie de nodige informatie heb opgevraagd.

Van zodra alle gegevens in mijn bezit zijn zal ik een definitief antwoord formuleren.

Vraag nr. 31
van 16 februari 1982
van de heer W. SEEUWS

Nationaal Centrum voor Openbaar Bibliotheekwerk — Adviesorgaan

Bij mijn weten werd tot op heden geen adviesorgaan geïnstalleerd van het Nationaal Centrum voor Openbaar Bibliotheekwerk. Toch wordt de naam van dit centrum reeds vermeld alsof het zou bestaan.

Kan de geachte Minister me meedelen:

1. of het NCOB al dan niet werd opgericht;
2. hoever het staat met het „geëigend adviesorgaan“?

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord op deze vragen.

Voorlopig antwoord

Met het oog op een volledig antwoord kan ik het geachte lid meedelen dat ik aan de bevoegde diensten onverwijld om bijkomende informatie heb gevraagd.

Van zodra alle gegevens in mijn bezit zijn zal ik het geachte lid een definitief antwoord laten geworden.

Vraag nr. 32
van 16 februari 1982
van de heer W. SEEUWS

Openbare bibliotheken — Erkenningsaanvragen

Kan de geachte Minister mij via het Bulletin van Vragen en Antwoorden laten weten hoeveel en welke openbare bibliotheken van het crisis-BK wensten gebruik te maken en welke vóór 31 december 1981 een erkenningsaanvraag indienden om nog voor hun werking 1982 erkend te worden?

Hoeveel en welke openbare bibliotheken dienden begin 1982 een erkenningsaanvraag in (om erkend te worden vanaf 1 januari 1983)?

Welke maatregelen zal de geachte Minister nemen tegen de gemeenten die in gebreke zijn gebleven?

Graag kreeg ik van de geachte Minister een antwoord op deze vragen.

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mee te delen dat ik de bevoegde administratie om bij komende inlichtingen heb verzocht.

Van zodra alle elementen in mijn bezit zijn zal ik een definitief antwoord geven.

Vraag nr. 33
van 19 februari 1982
van de heer E. DESUTTER

Bibliotheekdecreet — Toepassing

Het lijkt geen twijfel dat de uitvoering van het bibliotheekdecreet van 19 juni 1978 tot heel wat problemen aanleiding geeft. Meerdere hiervan vinden hun oorsprong in zijn artikel 1, § 2 dat zonder meer bepaalt dat de openbare bibliotheken, opgericht door de overheid, onder toepassing vallen van de bepalingen van de wet van 16 juli 1973 waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt en van het decreet van 28 januari 1974 betreffende het Cultuurpact.

Overeenkomstig deze bepaling dient de overheid dan ook onder meer een beslissing te treffen waarbij voor het beheer van de bibliotheek wordt gekozen tussen de drie beheerswijzen voorzien in artikel 9 van de voormelde wet en van het voormeld decreet.

Gesteld dat de gemeentelijke overheid opteert voor de beheersvorm, bedoeld onder littera b van bedoeld artikel 9, zou het mij aangenaam zijn van de geachte Gemeenschapsminister te vernemen welke de materies zijn die vallen onder de respectievelijke bevoegdheid enerzijds van de gemeenteraad en gebeurlijk het college van burgemeester en schepenen en anderzijds van het Beheersorgaan van de gemeentelijke openbare bibliotheek. Maar in het bijzonder zou ik graag vernemen of er ten deze spraak kan zijn van enige residuaire bevoegdheid welke aan de gemeentelijke overheid blijft toekomen terwijl het beheersorgaan slechts over een toegewezen bevoegdheid op bepaalde gebieden kan beschikken.

Hoe dan ook, ik zou in elk geval graag vernemen of het beheersorgaan enig beslissingsrecht dan wel een adviesbevoegdheid bezit in de volgende aangelegenheden:

1. verdere uitbouw van de gemeentelijke bibliotheek (overschakelen naar voltijds werkende bibliotheek; oprichten van aparte afdelingen, filialen en uitleenposten; informatie- en begeleidingssentra..);
2. onderhandelingen bij een aanvraag tot overname en opstellen van de aan de gemeenteraad ter goedkeuring voor te leggen overeenkomst tot overname van een erkende privaatrechtelijke openbare bibliotheek;
3. vaststelling van de personeelsformatie van het leidend en technisch personeel;
4. vaststelling van de aanwervings- en bevorderingsvoorwaarden alsmede van het statuut van het leidend en technisch personeel;
5. vaststelling van de dienstprestaties van het leidend en technisch personeel;
6. vaststelling van de bezoldiging van het leidend en technisch personeel;
7. aanwerving en bevordering van het leidend en technisch personeel;
8. idem (4, 5, 6 en 7) voor het personeel dat louter administratieve of materiële opdrachten vervuld;

9. samenstelling en aankoop van de collecties;
10. aankoop van bibliotheconomisch materieel ;
11. inrichting van de lokalen en de ruimten;
12. vaststelling van het verplicht dienstreglement.

Voorlopig antwoord

Met het oog op een volledig antwoord heb ik de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld bij de bevoegde administratie alle elementen heb laten opvragen.

Van zodra ik over alle nodige gegevens beschik zal ik een definitief antwoord geven.

Vraag nr. 35 van 19 februari 1982 van de heer J. CAUDRON

Tijdschrift van het Ministerie van Nederlandse Cultuur — Taalgebruik

In Open deur '81, 7/8 verscheen op blz. 180 een artikel getiteld „ Stadsvernieuwing in Mons”.

Bij nader toezien betreft het de Waalse stad die in het Nederlands „ Bergen ” wordt genoemd.

Graag vernam ik van de geachte Minister welke overwegingen er de redactie van dit tijdschrift van het Ministerie van Nederlandse Cultuur toe aanzetten om de Franse naam van deze stad te gebruiken.

Voorlopig antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat ik bij de bevoegde administratie de elementen van antwoord heb opgevraagd. Van zodra ik over de nodige gegevens beschik zal ik een definitief antwoord formuleren.

Vraag nr. 36 van 19 februari 1982 van de heer P. VAN GREMBERGEN

BLOSO — Personeel en uitgaven

In een vorige vraag sprak ik de geachte Minister over de mistoestanden aangaande de uitbetalingen van occasionele, BTK-ers en tewerkgestelde werklozen bij het Ministerie van Cultuur.

Anderzijds zou bij BLOSO elke sporttak minstens 1 adviseur hebben. Die adviseurs verdienen een zeer hoge wedde en werken soms maar 1 dag per week. Massa's brochures worden uitgegeven op glanzend papier. Brochures die naar het schijnt naderhand per kubieke meter op de vuilniskar terecht komen.

Graag had ik het volgende geweten.

1. Hoeveel adviseurs zijn er tewerkgesteld bij BLOSO en welke weddelast vertegenwoordigen zij ? Graag opgesplitst per sporttak.
2. Voor welk bedrag brochures gaf BLOSO uit in 1977, 1978, 1979, 1980, 1981 en over welke onderwerpen handelden deze brochures?

3. Wie stelde deze brochures op en wie drukte ze?
4. Meent de geachte Minister niet dat hier kan gesaneerd worden ten voordele van de tewerkstelling in andere van zijn ministeriële diensten?

Voorlopig antwoord

In aansluiting met zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat ik bij de bevoegde administratie de nodige gegevens heb opgevraagd.

Van zodra ik over alle elementen beschik zal ik het geachte lid een definitief antwoord geven.

Vraag nr. 37 van 19 februari 1982 van de heer P. VAN GREMBERGEN

Personeel — Bezoldiging

Men meldt mij dat de uitbetaling van de occasionele medewerkers (± 40) en van de BTK-ers (± 150) op uw ministeriële diensten fel te wensen overlaat. Mensen met een gezin moeten maanden op hun wedden wachten en zelfs gaan lenen om te kunnen leven. Deze mensen moeten om hun rechtmatige wedde bedelen, en zouden dan nog te horen moeten krijgen dat er genoeg werklozen klaar staan om hen te vervangen. Wegens foutieve personeelsorganisatie zou er verscheidene malen moeten overgewerkt worden.

Pas begin februari werd onderzocht hoe men de wedden van januari zou uitbetalen en nam men contact op met het Rekenhof. Navraag zou gedaan worden bij het Rekenhof hoe dit probleem zou kunnen geregeld worden.

De oorzaak van al deze moeilijkheden zou liggen in het feit dat sedert 1 januari 1982 de toelagen voor voornoemde categorieën zouden geschrapt zijn. Dit werd hen, hoe ongelooflijk het ook mag klinken, niet eens medegedeeld. Nochtans zijn het de occasionele, de BTK-ers en de tewerkgestelde werklozen die de diensten draaiend houden en meestal ook reeds 7 à 8 jaar in dienst zijn, bijvoorbeeld de inspecteur voor monumentenzorg. Gezien deze ± 200 mensen echter geen contract hebben, hebben zij geen enkele verhaalmogelijkheid tegen deze mistoestanden.

Kan de geachte Minister mededelen:

1. wat er van deze toestanden aan is en of inderdaad vanaf 1 januari 1982 de toelagen voor
 - a) occasionele,
 - b) BTK-ers,
 - c) tewerkgestelde werklozen geschrapt zijn, zo ja, waarom de betrokkenen hiervan niet verwittigd werden.
2. of hij reeds stappen ondernam of denkt te ondernemen om het statuut van deze ongeveer 200 mensen te verbeteren ;
3. of hij niet meent iets te moeten ondernemen opdat deze personeelsleden van zijn ministerie op een rechtmatige manier loon naar arbeid krijgen?

Voorlopig antwoord

Met het oog op een volledig antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen dat ik mijn diensten ter zake opdracht gegeven heb tot een onderzoek. Van zodra ik over alle gegevens kan beschikken zal ik definitief antwoorden op de vragen van het geachte lid.

P. AKKERMANS
**GEMEENSCHAPSMINISTER VAN RUIMTE-
 LIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN
 NATUURBEHOUD**

Vraag nr. 31
van 18 februari 1982
van de heer J. VALKENIERS

Weerkerende overstromingen — Maatregelen

Graag vernam ik welke maatregelen door de Provincie Brabant zullen worden genomen om de steeds weerkerende overstromingen in bepaalde streken van Vlaams Brabant tegen te gaan.

Hoeveel kredieten werden voorzien voor 1982?

Welke werken zullen worden uitgevoerd?

Voorlopig antwoord

Zodra de gevraagde inlichtingen mij door het Provinciebestuur van Brabant verstrekt zijn, zal ik niet nalaten het geachte lid ervan in kennis te stellen.

**III. VRAAG WAAROP NIET WERD GEANT-
 WOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE
 TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)**

M. GALLE
**GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ONDERGE-
 SCHIKTE BESTUREN EN GESUBSIDIEERDE
 WERKEN**

Vraag nr. 11
van 9 februari 1982
van de heer J. VALKENIERS

Arrondissement Halle- Vilvoorde — Verkiezingen

Bij de laatste nationale verkiezingen waren er nog burgemeesters in Halle-Vilvoorde, die weigerden bij de verkiezingsburelen of zelfs elders in het dorp maar enig paneel aan te brengen om de politieke partijen een kans te geven zich aan de kiezers bekend te maken zoals dit in een democratische staat hoort.

In oktober krijgen we gemeenteraadsverkiezingen.

Kan de geachte Minister ter zake geen richtlijnen verstreken aan al de gemeentebesturen van het Vlaamse land?